

love og af vore organisatoriske Love, det tager sin Tid. Vi vil ikke forlange noget af Regeringen, som er umuligt; vi vil ikke forlange, at den i indeværende Rigsdagssamling eller i den allernærmeste Fremtid skal være færdig med disse Overvejelser. Vi ønsker disse Overvejelser saa grundige og saa frugtbringende som muligt; derfor maa der ogsaa gives nogen Tid dertil. Men jeg vil mene, at Regeringen i hvert Tilfælde maa kunne være færdig med disse Overvejelser til den Tid, da den forelægger sit Finanslovsforslag. Kan den være færdig med dem før og forelægge os Forslag til Ændringer i de bestaaende Udgiftslove, som allerede paa et tidligere Tidspunkt bringer Udgifterne ned efter en ensartet Plan, skal det være os kært, men i hvert Tilfælde maa det kunne ske samtidig med Forelæggelsen af det næste Finanslovsforslag. Da kender man Augustpristallet, og da har man som Følge af Forarbejderne til Finansloven en nøje Oversigt over den statsfinansielle Stilling i det hele taget. Jeg vil ogsaa mene, at Regeringen her kan blive hjulpet noget paa Vej ved at tage til Hjælp det Overskud, der kommer af Valutaskatten. Den højtærede Finansminister har jo erkendt — hvilket jeg ogsaa tror er utvivlsomt —, at der vil blive et Overskud her. Dette Overskud bør være min Opfattelse ikke, saaledes som den højtærede Finansminister sagde i Gaar i Landstinget, anvendes til at styrke Kassebeholdningen, hvor ønskeligt dette end i og for sig kunde være, men det bør anvendes som et Hjælpemiddel til Nedbringelse af Udgifterne, saaledes at vi saa snart som muligt kan faa den saa haardt paakrævede Nedgang i Skatter og Takster.

Jeg skal til Slutning omtale det Ændringsforslag, som nu foreligger til vort Forslag til Beslutning. Denne Sag har jo en vis Forhistorie. Jeg anser mig for berettiget til at omtale denne Forhistorie, selv om Sagen ikke er kommet længere end til Finansudvalget, thi den er jo ikke blevet i Finansudvalget. Den blev straks som det meste af, hvad der kommer til Finansudvalget, offentliggjort i forskellige Blade med forskellige Kommentarer, og alle ved, hvad det er, jeg sigter til. Det er de 5 Millioners Nedsættelse af Militæruddgifterne, som straks skulde muliggøre en ekstraordinær Nedsættelse af Skatter og Afgifter med samme Beløb. Det er saa langt fra, at man fra Regeringspartierne Side har gjort nogen Hemmelighed af dette, at man tværtimod paa Forhaand har flettet Laurbær om sin Pande i Anledning af dette

storstillede Forslag. Forslaget var jo en slet og ret Sabotering af Forsvarslovene af 1922. Det halverede den indkaldte Styrke, halverede Beløbet til Materialeanskaffelser og foretog andre Ændringer, som er aldeles uforenelige med den Forsvarsordning, vi har. Og jeg gentager, at for Venstre er Synspunktet ikke dette, at vi skal sabotere eller sprænge vore bestaaende Ordninger, men at vi skal foretage en fornuftig og forsvarlig økonomisk Gennemgang af det hele efter ensartede Synspunkter. Men Forslaget blev, som sagt, opreklameret i høje Toner. I et socialdemokratisk Eftermiddagsblad læste jeg til min Fornøjelse en Leder med tilstrækkelig fed Overskrift, og denne Overskrift lød: Lauritz Rasmussen skænker Landet 5 Mill. Kr. Det var jo en overordentlig liberal Gave af den højtærede Forsvarsminister, og den appellerede vel ogsaa til Befolkningens dybe Taknemmelighed. Men der er jo det at bemærke til det, at Gavens egentlige Ophavsmænd var hverken Forsvarsministeren eller hans Kolleger. Nej, Ophavsmændene maa ganske sikkert søges i endnu højere Regioner end de ministerielle, nemlig oppe i det politiske Overformynderi, som de Radikale mere og mere etablerer overfor Regeringen, og der blev saa lidt lagt Skjul paa denne Kendsgerning, at det triumferende stod i en ledende Artikel i „Politiken“ Dagen efter, at det var paa de Radikales Forlangende, at dette vidunderlige Forslag var stillet. Men at det havde denne høje Oprindelse, kunde man ogsaa se deraf, at der ikke var mindste Realitet deri, men at det var, om jeg saa maa sige, den splitternøgne Taktik uden en Klud til at dække sig med. En daarlig Taktik, mener jeg, thi for at være en Taktik, som duede noget, selv om den nu ikke tilstræbte noget positivt Maal, maatte det da i det mindste antages, at der kunde være nogen, som vilde tro paa Muligheden deraf, men her kan jo ingen tage fejl. Forsvarsministerens Forsøg i Fjor paa Finansloven var, om jeg saa maa sige, et ærligt Forsøg paa at sabotere Forsvarslovene ved at benytte Finansloven som Sprængmiddel, idet man mente, det var tvingende nødvendigt for Landstinget at vedtage, hvad der blev sat ind paa Finansloven. Der var altsaa for saa vidt nogen Ræson deri. Men at forelægge dette Forslag, som ikke kan have nogen som helst anden Virkning end den fuldkomne Sabotering og Umuliggørelse af den bestaaende Forsvarsordning, forelægge det efter Finanslovens Vedtagelse her i Tinget og eventuelt som et Forslag, som Partierne skulde enes om, det er Taktik